

efter som Overbestyrelsen bliver i Ministeriet, eller flyttes ned paa Posthuset, giver en drastisk Fremstilling af, hvilken uhyre Masse Forretninger den Fremgangsmaade, som bruges i Ministeriet med Hensyn til Behandlingen af Sager, medfører. Men jeg skal ikke opholde mig videre derved. Det er dog tydeligt og klart for ethvert Menneske, at hele denne Beskrivelse ikke betyder Andet end overhovedet en Fremstilling af, hvad der maa gjøres ved en hvilken som helst Indstilling og Afgjørelse af Forretninger, som gaa fra een Autoritet til en anden og maa gaa skriftlig; det er det Hele. I den Henseende maa jeg ogsaa tilføje, at det er mig aldeles usætteligt, hvad de Herrer formene med, at det skulde kunne blive anderledes, hvad enten Overbestyrelsen er i Ministeriet eller udenfor Ministeriet. Det er akkurat det Samme og maa blive det Samme. Det, som det kommer an paa, mine Herrer, er noget helt Andet. Det, som det kommer an paa, er, om man har flere eller færre Instantser; men det kommer ikke an paa, om Overbestyrelsen staar i direkte eller indirekte Forbindelse med Ministeriet, og det, man skaber her, er kun en Instants mere. I Stedet for at ellers Postvæsenets Overbestyrelse vil være høieste Instants med mundtligt Referat for Ministeren med Hensyn til de Sager, som Ministeren absolut skal afgjøre, stoder man nu vedkommende Overbestyrelse ud og faar en Instants mere op til Ministeren gennem et Sekretariat. Dette er i ingen Henseende en Lettelse, men i alle Henseender bekvæmligere og medfører ogsaa andre Ulemper. De ærede Herrer maa jo forstaa dette, at Ministeren er Generalpostdirektørens Forsatte, hvad enten denne Embedsmand er i eller udenfor Ministeriet. Ministeren maa til ham give en Instrux om, hvilke Sager han kan afgjøre paa egen Haand, og hvilke Sager der kun kunne afgjøres efter inhentet Tilrådelse fra Ministeren. En saadan Instrux maa gives og maa fornuftigvis blive akkurat ens, hvad enten vedkommende Generalpostdirektør sidder som Departementschef i Ministeriet eller sidder under Navn af Generalpostdirektør oppe paa Postkontoret paa Rjøgsmagergade; det vil ikke i mindste Maade gøre nogen Forandring. Der er visse Sager, som kunne henvises til Postbestyrelsens Afgjørelse uden at gaa til Ministeren, medens andre Sager maa forbeholdes Ministerens Afgjørelse, og i det Hele taget vil der ikke ske Spor af Forandring dert, enten det ene eller det Andet bliver Tilfældet. Men den Forandring, der vil indtræde, er en helt anden; det er den, at de Sager, som Ministeren skal afgjøre, kunne, naar Generalpostdi-

rektøren sidder som Departementschef i Ministeriet, afgjøres gennem mundtligt Referat, og saa kan hele Forretningsgangen gaa uhyre let og simpelt. Men naar han sættes op paa Postgaarden som selvstændig Autoritet med et Sekretariat mellem ham og Ministeren, maa det gaa skriftligt, og saa kommer man til denne bekværlige Forretningsgang, som de Herrer beskrive, og som man ellers kunde slippe for, saa maa Ministeren i alle Sager, hvor han vil have fat paa Generalpostdirektøren, hvor han vil have Dplysninger o. s. v., have ganske anderledes bekværligt derved, end naar han paa Stedet kan henvende sig til Generalpostdirektøren. Men dernæst er der en anden Ting, som de Herrer maasse ikke have lagt Mærke til, men som ogsaa gjør, at en saadan Instants er høist uheldig, og det er, at der ved et Sekretariat, som Ministeren i saa Tilfælde absolut maa have, kommer en Mand ind mellem Ministeren og Generalpostdirektøren. Den øverste Bestyrelse, den egentlig Ansvarlige, Generalpostdirektøren, faar en forkert Stilling. Alle Sager skulle refereres til Ministeren, ikke af ham selv, skjøndt han er den Mand, som egentlig er ansvarlig, men af et Mellemled. Og den Mand, man vil gjøre til dette Mellemled, er et ganske ungt Menneske, en Juldmægtig, ikke en Gang en Mand, som kan anses for at have større Erfaring og Dygtighed, saaledes som en Kontorchef, og saa bliver det noget saa Forkert, som det overhovedet er muligt. Hele denne Indretning vil, hvorledes man end bærer sig ad, komme til at koste en hel Del Penge, saa den vil i alle mulige Henseender gøre Forretningsgangen bekvæmligere. Den vil skabe een Instants til i de forskellige Sager, og den vil ikke føre ad den modsatte Vej, hvad der var Meningen dermed, nemlig formindste Instantserne. Hvis man vil gaa den Vej at gjøre det simple ved at formindste Instantserne med Hensyn til saadanne Sager, som man mener, ere mere lokale, mindre Sager, som fornuftigvis kunne afgjøres paa Stedet alene af den underordnede Myndighed, saa skal man gaa en anden Vej, saa skal man henlægge det til Postinspektørene, saa skal man bruge de Penge, man nu vil bruge, til at udnævne een a to Postinspektører mere og saa lade dem afgjøre Sagerne, naar de komme paa Stedet, saaledes at de ikke gaa til den øverste Myndighed, men afgjøres der, saa at vedkommende Postinspektører kun have at afgive en Beretning til Overpostdirektoratet om de Afgjørelser, de have truffet, for at man kan være vidende derom. Sagerne blive altsaa ikke behandlede af Overpostdirektoratet, med-